

Twee gedichten

HERMAN COENEN

Overal

Ik zit aan de tafel in jouw keuken.
Rechts het aanrecht, het zakje thee, het zeefje,
de Marokkaanse pot op het fornuis –
links, buiten het raam, de betonnen schutting,

de kleine thijm, de oleander, de rozenstok,
alles aangeraakt door de voorjaarszon.
Bladeren trillen licht in de wind,
in de buurtuin tekent de boom

met kronkelende lijnen groene sieraden
in de lucht. Achter mij kraakt de vloer.
Je gaat verzitten, zucht. Ik hoor je opstaan.

Je bent hier overal. En toch verdicht je je soms
tot een hand op mijn schouder, een brief op het bruine hout,
een oogopslag. Ik neem je waar. Met zoveel huid als ik heb.

Herinnering

'Fossiele vis, Wyoming, USA', hier op mijn tafel ligt hij,
een langwerpige wezen in steen, brokkelig de schubben,
een verdikking, glad, waar de kop moet zijn geweest
en de kieuwen, waar hij adem heeft gehaald.

Adem. Ja, werkelijk, ooit heeft het geademd,
het diertje, zilverig bruin, sierlijk gleed het door het water,
verdween tussen de stelen van het riet, de planten,
het drab en slijk in, waar het verging,
zwijgend, zoals het had geleefd.

Deze steen, is het een wederkomst na zoveel eeuwen,
een staf die manend op de rotsen slaat?
Zijn boodschap blijft stom.

Maar hij past precies in mijn hand.